

Луї Огюст Бланкі
Про революцію (1850)

Революція визначає у суспільному тілі миттєву роботу реорганізації, подібну до бурхливих поєднань елементів розчиненого тіла, котрі мають тенденцію перекомпонуватися в нову форму. Ця робота не може бути розпочата, допоки подих життя ще поживляє стару агрегацію. Тим-то ідеї відновлення суспільства ніколи не набудуть форми, допоки катаклізм не вразить смертю старе й немічне суспільство, не змилюється над полоненими елементами, чиє спонтанне та стрімке бродіння мусить зорганізувати новий світ.

Усі сили думки, усі напруження розуму неспроможні передбачити це творче явище, яке може спалахнути у будь-яку мить. Можна підготувати колиску, але не втілити у життя довгоочікуване буття.

Доктрини, [котрі слугуватимуть] основою майбутнього суспільства, до моменту смерті та [подальшого] відродження залишаються у стані невиразних прагнень, віддалених і туманних проблисків. Немов нерішучий, ширяючий силует на виднокраї, контури якого зусиллям людського життя неможливо ані спинити, ані охопити.

У періоди оновлення також настає і час, коли виснажена дискусія вже не здатна просунутися ані на крок у майбутнє. Даремно вона втомлюється у зведенні непрохідного бар'єру для мислення, бар'єру, який вдасться розбити одній тільки руці революції. Це таїнство майбутнього існування, чия непроникна для уцілілих [в минулому] завіса спадає сама собою перед обличчям смерті.

Зруйнуймо старе суспільство: під уламками знайдемо нове. Останній удар кирки приведе її до тріумфального дня.